

Αν μάθουμε τα παιδιά μας να μην τρομάζουν μπροστά στην αποτυχία, θα γίνουν επιτυχημένοι ενήλικες

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Οι γονείς συμβουλεύουμε τα παιδιά μας πώς να κερδίζουν. Τι γίνεται, όμως, όταν αποτύχουν; Είναι εξίσου σημαντικό να τους πούμε πώς να διαχειριστούν και αυτό.

Το West Point, η στρατιωτική ακαδημία των ΗΠΑ, θεωρείται ένα από τα καλύτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα στον κόσμο. Οι πρώτες εβδομάδες, ωστόσο, είναι ιδιαίτερα σκληρές, εφόσον υπάρχουν έντονες σωματικές και ψυχολογικές δοκιμασίες, με αποτέλεσμα πολλοί εκπαιδευόμενοι να τα παρατούν. Οι αρμόδιοι επιμένουν ότι είναι ο καλύτερος τρόπος να ξεχωρίσουν «the best from the rest», ενώ, μέσω μιας επιστημονικής μέτρησης που ονομάζεται «Whole Candidate Score» υπολογίζεται η σωματική δύναμη και η ευφυία κάθε νεοσύλλεκτου. Κι αυτά, μαζί με την ανακάλυψη των ιδιαίτερων ταλέντων, βοηθούν στην πρόβλεψη αν κάθε εκπαιδευόμενος θα καταφέρει να προσαρμοστεί στο συγκεκριμένο εκπαιδευτικό ίδρυμα και να προοδεύσει ή όχι.

Ωστόσο, το 2004, η **ψυχολόγος Angela Lee Duckworth προσπάθησε να προσεγγίσει τους εκπαιδευόμενους από μια διαφορετική σκοπιά, μελετώντας τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζονται μια δυσκολία ή μια αποτυχία**

. Έτσι, ετοίμασε ένα ερωτηματολόγιο , όπου μέσα σε πέντε λεπτά ζητούσε στους συμμετέχοντες να βαθμολογήσουν τον εαυτό τους σε κλίμακα από 1 έως 5 σε ζητήματα όπως «οι δυσκολίες δεν με αποθαρρύνουν» και «φέρνω σε πέρας ό,τι ξεκινάω». Τα αποτελέσματα ήταν σαφή: Η συγκεκριμένη μέθοδος προέβλεπε πολύ πιο αποτελεσματικά ποιοι θα προσαρμόζονταν ευκολότερα στο West Point. Μάλιστα, λίγα χρόνια αργότερα, προβλεπόταν μέσω αυτής και ποιοι μαθητές θα ήταν καλύτεροι μέσα σε μια σχολική αίθουσα.

Το πρόβλημα είναι είναι ότι ζούμε με μια νοοτροπία τύπου X factor, εφόσον συνεχώς προβάλλεται ότι όποιος έχει ταλέντο μπορεί να μεσουρανήσει μέσα σε μια νύχτα. **Αλλά αν τα παιδιά μάθουν ότι η επιτυχία έρχεται χωρίς κόπο για τους πραγματικά χαρισματικούς, γιατί τα ίδια να επιμείνουν περισσότερο όταν βρουν στο δρόμο τους μια πρόκληση ή ένα εμπόδιο; Δεν θα υποθέσουν ότι, εφόσον δεν διαθέτουν τα απαραίτητα προσόντα, είναι καλύτερο να εγκαταλείψουν την προσπάθεια;**

Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, το έμφυτο ταλέντο μπορεί να υποσκάψει την καλή επίδοση. Για παράδειγμα, στο πλαίσιο ενός πειράματος, ζητήθηκε σε μια ομάδα μαθητριών να διεκπεραιώσουν μια εργασία που ξεκινούσε με μια δυσκολία. Και το αποτέλεσμα; Οι μαθήτριες με το υψηλότερο IQ, συνηθισμένες να επιτυγχάνουν στη ζωή, ένιωσαν τόσο σαστισμένες με το πρόβλημα που αισθάνθηκαν σχεδόν αβοήγητες. Η σχέση μεταξύ ευφυΐας και αποτελέσματος, λοιπόν, αποδείχθηκε αρνητική. **Αυτό είναι κάτι που γνωρίζουν και οι εργοδότες, έχοντας διαπιστώσει ότι αρκετοί καλοί μαθητές, αν δεν έχουν αναπτύξει δεξιότητες διαχείρισης ενός προβλήματος, δυσκολεύονται πολύ περισσότερο να προσαρμοστούν στο σύγχρονο εργασιακό περιβάλλον.**

Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στη λειτουργία του εγκεφάλου μας, όπου υπάρχουν δύο «σήματα» όταν αντιμετωπίζουμε μια αποτυχία. Το αρνητικό μάς κάνει να αντιδρούμε με παραίτηση, ενώ το θετικό μάς εφιστά περισσότερο την προσοχή. Οι άνθρωποι, στον εγκέφαλο των οποίων εμφανίζεται συνήθως το δεύτερο, εστιάζουν στο λάθος τους ώστε να μάθουν από αυτό και να μην το κάνουν ξανά.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, μια επανάσταση στον τρόπο που αντιμετωπίζουμε την αποτυχία. Αντί να θεωρούμε τα λάθη μας ως αιτία να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια, μπορούμε να τα δούμε ως ευκαιρίες για να μάθουμε κάτι. Είναι θέμα αυτοκυριαρχίας. Μόνο όταν καταλάβουμε τον λόγο της αποτυχίας, θα κινητοποιηθούμε να βρούμε νέους τρόπους αυτοβελτίωσης, ενώ η προσαρμοστικότητα είναι αυτή που θα μας οδηγήσει τελικά στην προσωπική ανάπτυξη και στην επιτυχία.

Πηγή: womantoc.gr